

ВИСТУП НА ЮВІЛЕЙНОМУ МІЖНАРОДНОМУ ФОРУМІ «ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА ЯК ГАСЛО ЧАСУ», ПРИСВЯЧЕНОМУ 290-РІЧЧЮ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ГРИГОРІЯ САВИЧА СКОВОРОДИ ЧЛЕНА ПРЕЗИДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ РАДИ МИРУ, ЗАСТУПНИКА ГОЛОВИ КИЇВСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ ЖУРНАЛІСТІВ УКРАЇНИ, ЗАСТУПНИКА ГЕНЕРАЛЬНОГО ДИРЕКТОРА НАЦІОНАЛЬНОГО ГАЗЕТНО-ЖУРНАЛЬНОГО ВИДАВНИЦТВА, ЗАСЛУЖЕНОГО ЖУРНАЛІСТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ПАСАКА

Шановні учасники Міжнародного ювілейного форуму!

Шановні однопумці Великого Григорія Сковороди!

Мені складає особливу приємність передати всім вам, хто, без сумніву, долучився серцем до титана духу, щирі вітання від президії Української Ради Миру і особисто її голови першого Президента України Леоніда Макаровича Кравчука, до речі, всенародно обраного саме в цей день, 1 грудня, 21 рік тому, та від правління Київської організації Національної Спілки журналістів України.

Сьогодні минає три з половиною роки як з ініціативи нашого невтомного сквородинівця, лауреата Шевченківської премії Володимира Стадниченка було створено Громадський організаційний комітет для розгортання й виконання Великого проекту «Григорій Сковорода - 300» під орудою Героя України, духовної совісті нації Бориса Ілліча Олійника. Вважаю за високу честь входити до складу правління оргкомітету.

Пригадую як тоді, на початку липня 2009-го, у нас, на Хрещатику 26 в конференц – залі Держтелерадіо з ініціативи газети «Урядовий кур'єр» та за безпосередньої участі виконуючого обов'язки голови Держтелерадіо Анатолія Мураховського відбувся «круглий стіл» «Наш сучасник Григорій Сковорода». Саме тоді ми, представники електронних і друкованих засобів масової інформації, одностайно вирішили нарощувати на шпальтах журналів і газет, в телерадіоефірі тему майбутнього ювілею духовного батька України Григорія Сковороди.

Пам'ятаю, як під час «круглого столу» пан Войцехівський згадав такий факт: у 1972 році знайомим сквородинознавцем Миколою Шудрею, на жаль, нині вже покійним, був створений документальний фільм «Відкрий себе», присвячений Григорію Сковороді. А на екран він вийшов лише через 20 років. І знову був покладений на полицю. Мені пощастило тоді вже по ходу дискусії зв'язатися по телефону з Миколою Архиповичем і незабаром отримати від нього цей фільм, який ми і продемонстрували відразу на каналі Київської державної телерадіокомпанії. Думаю, що варто цей фільм повторювати знову і знову, бо він не втрачає своєї актуальності. До речі, цю унікальну документальну стрічку всі ми зможемо переглянути тут [наприкінці роботи нашого форуму](#).

Сьогодні я можу говорити про можливість **друкованих** засобів масової інформації у висвітленні підготовки до 300 – річчя нашого Перворозума, оскільки представляю Національне газетно-журнальне видавництво, яке опікується газетами «Культура і життя» і «Кримська світлиця» та 5-ма журналами, серед яких центровим є – «Українська культура». Так от, «Кримська світлиця» - єдина україномовна всеукраїнська загальнополітична і літературно-художня газета в Криму практично відразу ж після виходу в світ книги Володимира Стадниченка «Садівник щастя. Сковорода як дзеркало України» почала публікувати вступ до неї відомого всім нам народного художника України, лауреата Шевченківської премії Леоніда Андрієвського. Газета «Культура і життя» в минулому номері, 23 листопада вмістила широку рецензію-відгук на цю книгу доктора філологічних наук, професора Миколи Тимошика «Долучитися серцем до титана духу». Ці газети кожен з вас отримав при реєстрації. В журналі «Українська культура» за 7-е число журналістка Олена Маляренко презентувала своїм читачам цікаву публікацію під назвою «Він – молодий, не зловлений світом, він – це свобода без меж» - про підготовку до святкування фестивалю в Національному літературно-меморіальному музеї Григорія Сковороди.

В останньому за цей рік числі «Української культури» вже підготовлена до друку стаття очільниці нашого сьогоднішнього форуму Галини Михайлівни Сагач.

В планах нашого Видавництва, яке очолює заслужена журналістка України Олеся Білаш, батьківські корені якої проросли на полтавській, сквородинівській землі, - постійний інформаційний супровід підготовки до відзначення міжнародною спільнотою 300-річчя великого Григорія Сковороди. Часу, згодьтесь, залишилось небагато – всього десять років.

Тож я, користуючись нагодою, хотів би закликати колег – журналістів, які є і в сьогоднішній залі, і хто в серці тримає цю вікопомну дату – йдемо разом до Сковороди, говорімо на повний голос про його духовні набутки, розчистимо, як говорила «на круглому столі» у 2009 році журналістка Алла Ковтун, «замулені джерела його творчості й передамо їх сповна людям, суспільству». Робімо це так активно і з душею, як це роблять такі високопрофесійні публіцисти і журналісти як Володимир Стадниченко, Леонід Андрієвський, Володимир Мостовий, Павло Ларіонов, Михайло Дорошенко, Віталій Адаменко, Микола Махінчук, Ігор Скрутень, Тетяна Майданович. Як робить це сьогодні в телерадіоефірі мій добрий товариш, заслужений журналіст України, земляк Григорія Сковороди, почесний голова Полтавської обласної організації Української Ради Миру, очільник Полтавської державної телерадіокомпанії «Лтава» Микола Ляпаненко. У Вінниці - це голова обласної організації Української Ради Миру, генеральний директор державної телерадіокомпанії Любов Коваленко, в Житомирі – її колега голова обласної організації Української Ради Миру Віктор Бойко, в Києві – Жанна Мaziцька та Олександр Савенко, в Херсоні – Валерій Долина, в Чернігові – Анатолій Тютюнник... І цей список можна продовжувати.

У прес-релізі для мас-медіа є два рядочки Григорія Сковороди:

*«Де згода в сімействі, там мир і тишина,
Щасливії люди, блаженна сторона»...*

Ніби з цього простого і мудрого заповіту Учителя Вічності 61 рік тому було виписане головне статутне завдання Української Ради Миру, яку я теж представляю сьогодні як член президії. Цитую - *«об'єднання зусиль громадськості на*

утвердження миру та злагоди в Україні та за її межами, духовне згуртування нації, виховання молоді в дусі миру, патріотизму, формування безконфліктної миролюбної психології». Зайве говорити, наскільки актуальною є ця істина для нашого розхристаного світу сьогодні. Григорій Сковорода через століття об'єднує нас, за що йому доземний наш уклін.

Хочу висловити сподівання, що на 300-річчя нашого Перворозума ми, дай Боже, всі зберемося вже в іншій залі, хоч нам тут в Духовному центрі у Валерія Миколайовича Решетинського комфортно і затишно, але ювілей заслуговує і на Український дім, і на Палац «Україна», на пряму телевізійну трансляцію замість набридлих всім ток-шоу, які ведуть сьогодні на національних каналах заїжджі шоумени і вчать Україну і нас, українців, уму-розуму, ніби своїх талановитих тележурналістів у нас немає.

І наостанок. Хотів би продовжити філософську думку Великого Сковороди стосовно світу, який його ловив, та не спіймав. Вірю, що от такими міжнародними акціями як сьогодні, активізацією суспільства у підготовці до славного 300-річчя нам таки вдасться впіймати у свої щирі і вдячні обійми великого проповідника ідей миру і злагоди в кожному домі, в кожному сімействі, славного сина України Григорія Савича Сковороду.

Дякую за увагу!

